

ЕРИХ КЕСТНЕР

Неизбежна гибел

enthusiast
VINTAGE

Erich Kästner
Der Gang vor die Hunde

Copyright © Atrium Verlag, Zürich 2013
© Sven Hantschek, Herausgeber, 2013
Published by agreement with Atrium Verlag AG

Ерих Кестнер
Неизбежна гибел

© Здравка Евстатиева, преводач, 2017
© Виктор Паунов, художник, 2017
© **Enthusiast** – запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2017

ISBN 978-619-164-245-8

ЕРИХ
КЕСТНЕР

Неузбежна гибел

РОМАН

Превод от немски Здравка Евстатиева

enthusiast
| VINTAGE

София • 2017

ПЪРВА ГЛАВА

*Келнерът оракул • Въпреки всичко другият отива •
Институт за духовно сближаване*

Фабиан седеше в едно кафене на име „Шпалтехолц“ и четеше големите заглавия на вечерните вестници. „Английски самолет се взривява над Бовè“, „Съхраняват стрихнин заедно с леща“, „Деветгодишно момиче скочило от прозореца“, „За пореден път безуспешни избори за министър-председател“, „Убийството в зоологическата градина в Лайпциг“, „Скандал в отдел „Снабдяване“ на общината“, „Изкуствен глас в джоба на жилетката“, „Намаляват продажбите на рурски въглища“, „Подаръците за директора на Имперските железници Нойман“, „Слонове на тротоара“, „Безпокойство на пазарите на кафе“, „Скандал около Клара Боу“, „Предстои стачка на 140 000 металоработници“, „Драма с престъпници в Чикаго“, „Преговори в Москва за дъмпинга на дървесина“, „Бойци от отрядите за самозащита „Щархемберг“¹ се бунтуват“. Ежедневната порция. Нищо особено.

Той отпи от кафето и се стресна. Имаше вкус на захар. Ненавиждаше сладко, откакто – десет години вече оттогава – в мензата на Ораниенбургер Тор три пъти в седмицата с мъка бе преглъщал спагети със захарин. Бързо си запали цигара и извика келнера.

- С какво мога да бъда полезен? – попита той.
- Отговорете ми на един въпрос.
- Да, разбира се.

¹ Наречени така по името на създателя им граф Ернст Рюдигер Щархемберг (Австрия, 1899–1956). – Бел. прев.

- Да отида ли, или да не отида?
- Къде има предвид господинът?
- Не задавайте въпроси. Само отговаряйте. Да отида ли, или не?

Келнерът незабележимо се почеса зад ухото. После пристъпи от единия на другия крак дюстабан и рече смутено:

– Най-добре ще е да не отидете. Сигурното си е сигурно, господине.

Фабиан кимна.

- Добре. Ще отида. Сметката.
- Но нали ви посъветвах да не отивате?
- Точно затова и ще отида! Плащам, моля!
- Ако ви бях казал да отидете, сигурно нямаше да го направите.

– Пак щях да отида. Сметката, моля!

– Не разбирам – рече келнерът ядосано. – Защо тогава изобщо ме питахте?

– И аз не знам – отвърна Фабиан.

– Едно кафе, сандвич, петдесет, трийсет, осемдесет, деветдесет пфенига – издекламира келнерът.

Фабиан остави на масата една марка и си тръгна. Нямаше представа къде се намира. Ако на площад „Витенберг“ си скочил в автобус номер 1, на моста „Потсдам“ си се прекачил на трамвай, без да прочетеш номера му, а двадесет минути по-късно си слязъл, защото изведнъж си забелязал вътре жена, която прилича на Фридрих Велики, не можеш наистина да знаеш къде се намиращ.

Той тръгна след трима работници, които бързаха с маршова стъпка, и вървейки покрай строителни огради и сиви сгради на почасови хотели и препъвайки се в дъски, стигна до гарата на моста „Яновиц“. Във влака извади от джоба си адреса, който шефът на отдела Бертух му беше написал: „Шлютерщрасе“ 23, госпожа Зомер. Пътува до спирката на Зоологическата градина. На „Йоахимсталер-

щрасе“ едно тънкокрако, поклащащо се напред-назад девойче го попита дали не би искал да...

Той с презрение отхвърли предложението, размаха пръст и се измъкна.

Градът приличаше на лунапарк. Фасадите на сградите бяха нашарени с пъстри светлини, а звездите на небето с право можеха да се срамуват. Над покривите изтрещя самолет. Изведнъж се посипа дъжд от алуминиеви талери. Хората на улицата погледнаха нагоре, разсмяха се и се занавеждаха. Фабиан бегло си спомни приказката, в която едно малко момиче вдига ризката си нагоре, за да събירה дребните монети, падащи от небето. След това взе от коравата периферия на нечия чужда шапка един талер. „Посетете бар „Екзотика“ на „Нолендорфплац“ 3, красиви жени, голи пластики, пансион „Кондор“ в същата сграда“, беше написано върху монетата. Изведнъж Фабиан изпита чувството, че той самият лети горе в аероплана и вижда себе си долу, младия мъж на „Йоахимсталерщрасе“, сред кипящата гълпа, в светлината на уличните фенери и витрините, в блъсканицата на трескаво пламтящата нощ. Колко дребен беше този човек. И той беше еднакъв с него!

Прекоси „Курфюрстендам“. На един от покривите светеща фигура на турско момче въртеше непрекъснато очите си. В този момент някой силно блъсна Фабиан по тока на ботуша. Той гневно се обърна. Беше трамваят. Кондукторът изруга.

– Внимавайте, де! – извика един полицаи.

Фабиан свали шапка и отвърна:

– Ще се постарая.

На „Шлютерщрасе“ вратата му отвори лилипут в зелена ливрея, покачи се на малка стълбичка, помогна на посетителя да съблече палтото си и изчезна. Малкото зелено чо-

вече едва се беше скрило, когато иззад завесата се изстреля пищна дама, най-вероятно госпожа Зомер, и каза:

– Заповядайте в кабинета ми. – Фабиан я последва.

– Вашият клуб ми бе препоръчан от един господин на име Бертух.

Тя прелисти в една тетрадка и кимна.

– Бертух, Фридрих Георг, шеф на отдел, четирийсетгодишен, среден ръст, брюнет, „Карлшрасе“ девет, обича музиката, предпочита елегантни блондинки на възраст не повече от двацет и пет години.

– Същият!

– Господин Бертух е мой клиент от октомври и досега е бил тук пет пъти.

– Това говори много за заведението ви.

– Таксата за регистрация е двацет марки. Всяко посещение струва допълнително десет марки.

– Ето трийсет марки. – Фабиан остави парите на писалницата. Пищната дама прибра банкнотите в едно чекмедже и взе писалката.

– Лични данни?

– Фабиан, Якоб, трийсет и две годишен, професия менажер, в момента специалист по реклама, „Шапершрасе“ седемнайсет, сърдечноболен, цвят на косата кестеняв. Нужни ли са ви още данни?

– Имате ли определени желания по отношение на дамите?

– Не бих искал да конкретизирам. Вкусът ми клони към руси, но опитът ми показва точно обратното. Предпочитам едри жени. Но предпочитанията не са взаимни. Оставете това поле празно.

Някъде свиреше грамофон. Пищната дама стана и обясни със сериозен глас:

– Преди да влезем, нека ви запозная с най-важните изисквания. Сближавания между членовете не са нежелателни, дори се поощряват. Дамите се ползват със същите пра-

ва като господата. За съществуването, адреса и обичаите на заведението може да се съобщава само на хора, на които може да се има доверие. Без оглед на идеалните намерения на заведението консумацията трябва веднага да се заплаща. В помещенията на клуба нито една двойка не може да предявява претенции да се съобразяват с нея. Двойки, които искат да останат необезпокоявани, ще бъдат помолени да напуснат клуба. Заведението служи за създаване на връзки, а не обслужва самите връзки. Членове, които за кратко са си дали възможност за взаимно опознаване, се умоляват да забравят за това, защото само по този начин могат да се избегнат усложнения. Разбрахте ли ме, господин Фабиан?

– Напълно.

– Тогава, последвайте ме.

Присъстващите бяха сигурно около трийсет-четирийсет. В първото помещение играеха бридж. В съседното танцуваха. Госпожа Зомер посочи на новия член една свободна маса, каза, че при нужда по всяко време може да се обърне към нея, и се сбогува. Фабиан седна, поръча на келнера коняк със сода и се огледа. На рожден ден ли беше попаднал?

– Хората изглеждат по-безобидни, отколкото са – отбеляза дребна чернокоса госпожица и седна до него. Фабиан ѝ предложи цигара.

– Струват ми се симпатичен. Роден сте през декември.

– През февруари.

– Аха! Зодия риби с няколко капки водолей. Доста студен характер. Само от любопитство ли идвате?

– Застъпниците на теорията за атомите твърдят, че и най-малките частици субстанция се състоят от въртяща се около себе си електрическа енергия. Смятате ли това виждане за хипотеза, или за възглед, който отговаря на истинската същност на нещата?

– Че и чувствителен на всичко отгоре! – извика тя. – Но няма значение. Тук сте, за да си търсите жена ли?

Той вдигна рамене.

– Това формално предложение ли е?

– Глупости! Два пъти бях омъжена, това засега ми стига. За мен бракът не е правилният начин на изразяване. Прекалено много ме интересуват мъжете. Всеки, когото видя и ми хареса, си представям като съпруг.

– С неговите най-изразителни качества, надявам се.

Тя се изсмя така, сякаш хълцаше, и сложи ръка върху коляното му.

– Правилно се надявате! За мен казват, че страдам от фантазия, която си търси работа. Ако в течение на вечерта изпитате нужда да ме придружите до къщи, то знайте, че жилището ми и аз сме малки, но стабилни.

Той отмести чуждата неспокойна ръка от коляното си и рече:

– Всичко е възможно. А сега искам да разгледам заведението.

Обаче така и не успя да го направи. Тъкмо стана и се обърна, когато пред него се изправи висока дама с ръст като по поръчка, и каза:

– Започват танците. – Беше по-висока от него и освен това руса. Следвайки предписанията, дребната чернокоса бърбурка изчезна. Келнерът пусна грамофона. По масите настана оживление. Присъстващите станаха да танцуват.

Фабиан внимателно наблюдаваше блондинката. Тя имаше бледо инфантилно лице и изглеждаше по-сдържана, отколкото можеше да се съди по танцуването ѝ. Той мълчеше и усещаше, че само след няколко минути ще бъде достигната онази степен на мълчание, след която всякакъв разговор, дори и безобиден, вече става невъзможен. За късмет я настъпи по крака. Тя стана разговорлива. Показа му двете дами, които наскоро си бяха удряли плесници и

късали дрехите си заради един мъж. Информира го, че госпожа Зомер има връзка със зеления лилипут, и обясни, че тя самата не се осмелява да си представи как изглежда тази връзка. Накрая попита дали той смята да остане още, защото тя си тръгвала. Той тръгна с нея.

На „Курфюрстендам“ тя махна на едно такси, каза някакъв адрес, качи се и го застави да седне до нея.

– Имам само две марки – обясни той.

– Почти няма значение – отвърна тя, а на шофьора извика: – Изгасете светлината! – Стана тъмно. Колата подскочи и тръгна. Още на първия завой тя се нахвърли отгоре му и го захапа за долната устна. Той удари слепоочието си в пантата на гюрука и се хвана за главата.

– Ау! Добре започва.

– Хайде, не бъди толкова чувствителен! – заповяда тя и го засипа с милувки.

Нападението му дойде твърде неочаквано. И черепът го болеше. Фабиан не беше съвсем в час.

– Всъщност, преди да ме удушите, имах намерение да напиша едно писмо – изхърка той.

Тя размаха юмруци като за боксов удар пред ключицата му, без да промени изражението на лицето си, изсмия се нагоре и надолу по нотната стълбица и продължи да го души. Усилието му да се отбранява срещу нападението на жената явно бе погрешно разбрано. Всяко криволичене на пътя водеше до ново оплитане. Той горещо се молеше на съдбата да не вкарва автомобила в нови завои. Съдбата обаче си беше взела градски отпуск.

Когато колата най-сетне спря, блондинката напудри лицето си, плати курса и застанала на входната врата, заяви:

– Първо, лицето ти цялото е на червени петна, и второ, ще изпиеш при мен чаша чай.

Той разтри червилото по бузите си.

– Предложението ви е чест за мен, но утре рано сутринта трябва да съм на работа.

– Не ме ядосвай. Оставаш при мен. Прислужницата ще те събуди.

– Но няма да стана. Не, трябва да си спя у дома. В седем сутринта очаквам спешна телеграма. Хазяйката я носи в стаята и ме тръска, докато се събудя.

– Как така още отсега знаеш, че ще получиш телеграма?

– Знам дори какво ще пише в нея.

– Какво?

– Ще пише: „Измъквай се от кревата. Твой верен приятел Фабиан.“ Фабиан, това съм аз. – Той погледна с присвити очи листата на дърветата и се зарадва на жълтия блясък на уличните лампи. Улицата беше съвсем тиха. Една котка пробяга безшумно в тъмнината. Ако можеше сега да се разходи покрай сивите сгради!

– Тая история с телеграмата не е истина!

– Не, но това си е чиста случайност – рече той.

– Защо идваш в клуба, щом последствията не те интересуват? – попита тя раздражено и отвори вратата.

– Научих адреса и съм много любопитен.

– Хайде, хоп! – рече тя. – Любопитството не знае никакви граници.

Зад тях вратата се затвори.

Ерих Кестнер
НЕИЗБЕЖНА ГИБЕЛ

Превод *Здравка Евстатиева*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Художник *Виктор Паунов*
Предпечат *Митко Ганев*
Германска. Първо издание

Формат 84×108/32
Печатни коли 19

ISBN 978-619-164-245-8

Издава enthusiast
VINTAGE

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“
може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат Алианс Принт

ЕРИХ КЕСТНЕР

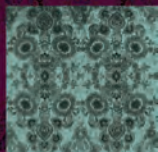
Неузбежна гибел

– Спомняш ли си? – отново попита той. – Половин година след това вече бяхме готови за поход. На мен ми дадоха осем дни отпуск и заминах за Граал. Заминах, защото като дете бях ходил веднъж там. Отидох, беше есен и меланхолично се разхождах по меката пръст из елшовите гори, в която краката ти потъват. Балтийско море беше полудяло и курортистите се брояха на пръсти. Десет прилични жени имаше на склад и с шест от тях спях. Близкото бъдеще беше решило да ме преработи на кървавица. Какво да правя дотогава? Да чета книги? Да работя върху характера си? Да печеля пари? Седях в една огромна чакалня, която се наричаше Европа. След осем дни влакът тръгва. Това ми беше ясно. Но накъде тръгваше и какво щеше да стане с мен, това никой не знаеше. А сега отново седим в чакалнята, и тя отново се казва Европа! И отново не знаем какво ще се случи. Живеем временно, на инфлацията краят ѝ не се вижда!

– По дяволите! – извика Лабуде. – Ако всички мислят като теб, никога няма да се стабилизираме! Аз да не би да не усещам временния характер на епохата ни? Гадното настроение да не е само твоя привилегия? Само че аз не съм наблюдател, а се опитвам да действам разумно.

– Разумните никога няма да дойдат на власт – рече Фабиан. – Честните пък съвсем.

– А, така ли? – Лабуде пристъпи плътно пред приятеля си и го хвана с две ръце за яката на палтото. – Не би ли трябвало въпреки това да се опитат?

www.enthusiastr.bg

Цена 17.00 лв.

9 786191 642458

